

שר, משה

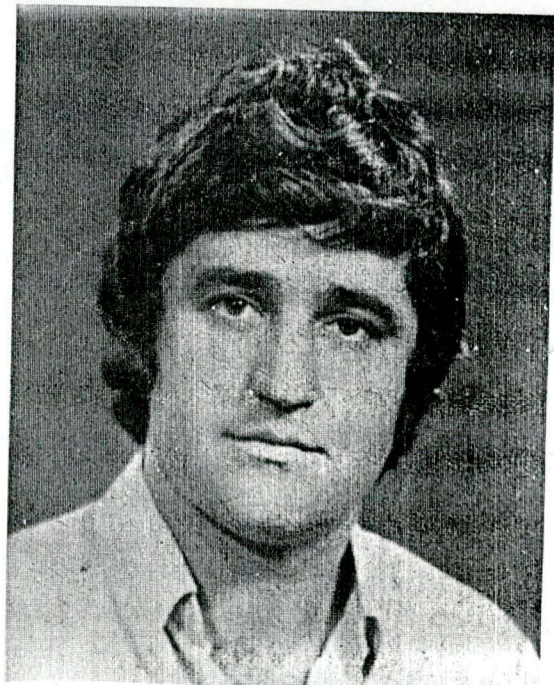
משה, בן אידה וזאב, נולד ביום א' בכסלו תש"ז (24.11.1946) במינכן שבגרמניה, כבן בכור להורים מניצולי השואה, פליטים מגטו קובנה שבליטא. בן ארבע היה כשעלה ארצה עם משפחתו שהשתקעה בירושלים. הוא החל את לימודיו היסודיים בבית-הספר בשכונת בית וגן, ולאחר שעברה המשפחה לגבעתיים המשיך ואף סיים בהצטיינות את חוק לימודיו היסודיים בבית-הספר "בורוכוב". אחר-כך המשיך בלימודים תיכוניים בבית-

הספר "קלעי". משה הצטיין בלימודים ההומניים, בכושר ביטוי בכתב ובעל-פה והיה מן הבולטים בחוג הדרמטי של בית-הספר, ואף השתתף במספר הצגות שהועלו בפני קהל משפחות התלמידים ואורחים ב"בית צבי". מנעוריו היה חבר פעיל בתנועת "הצופים" ברמת-גן והצטרף לגרעין נח"ל "ינון", שעשה תקופת הכשרה קדם-צבאית בקיבוץ איילת-השחר.

משה גויס לצה"ל בסוף יולי 1964 והוצב לנח"ל. אחרי שעבר את האימון הבסיסי והשלים קורס צניחה, המשיך לשרת כחבר גרעין וכאיש נח"ל בקיבוץ שדה-בוקר. בהמשך שירותו עבר גם קורס חובשים. בצבא דבק בו הכינוי שר'לה. הוא היה עלם גבה קומה, בעל גוף מוצק ונאה. תמיד התבלט כאחד מהוגי הדעות של הגרעין ומן הפעילים בחברה, והתחבב על חבריו בקיבוץ והתמיד לשמור קשר עמם עוד שנים רבות אחר-כך.

בסוף ספטמבר 1966 שוחרר משה משירות החובה בצה"ל. במרס 1967 נהרג בתאונה חברו הטוב, יגאל שמיר, ומשה לא נח עד שהוצא ספר לזכרו. הוא סייע לקיבוץ בעריכת הספר ובהוצאתו לאור וגם השתתף בכתיבת דברים על דמותו של חברו. משה התקבל ללימודים בפקולטה למדעי הרוח של האוניברסיטה העברית בירושלים. השיבה ללימודים ואל העיר שאהב הגדילה את הקשר ואת תחושת ההשתייכות שלו לעיר והוא קבע בה את מושבו. זמן מה עבד בחברות לפרסום כדי לממן את לימודיו, אך את סיפוקו המלא מצא בעבודתו בסוכנות היהודית, כעוזרו של עוזי נרקיס. במשרד פגש את חברתו ליאורה, והשנים נישאו בתחילת ספטמבר 1973. בעבודתו ובחייו הפרטיים היה משה איש ערכים ובעל אמונה עמוקה בצדקתם. הוא ניחן בחוש הומור מצוין ובקסם אישי רב. מעולם לא ניסה להתנשא על זולתו, ואישיותו הקרינה ביטחון שקט, שהיה מקור השראה ועידוד למיודעיו. היו לו קשרים הדוקים עם חוג רחב של ידידים ומכרים, שהעריכו את יושרו ואת קסמו האישי. תמיד היה מסור להוריו ודאג לאחיו הצעירים. מטבעו היה גלוי לב, אמר את אשר בלבו והיה נכון לחוש לעזרת הזולת תמיד. לאחר שהוענק לו תואר "בוגר" החליט לעבור לפקולטה למשפטים של האוניברסיטה, עמד בבחינות הכניסה והתקבל לשנת הלימודים תשל"ד. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים נשלח משה עם יחידתו לחזית בסיני. הוא השתתף בשורה של קרבות עד ליום שהוכרזה הפסקת האש. ביום כ"ו בתשרי תשל"ד (22.10.1973) היה משה באזור גשרי הצליחה של צה"ל בתעלת סואץ. בשעות הערב הגיעו למקום עיתונאים מהארץ ומשה מיהר לשלוח דרישת

שלום להוריו ולאשתו, שנשא שבועות אחדים לפני כן. כשהתרחקו העיתונאים מן המקום נחת בו מטח של קטיושות. בהתפוצצות נפצע משה קשה ונפטר בדרך לבית החולים. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו אישה, הורים ושני אחים. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל. דברים לזכרו פורסמו בחוברת "נזכור", שהוצאה לאור לזכר חללי האוניברסיטה העברית בירושלים, ובחוברת "מבע" — ביטאון ארגון עובדי הסוכנות היהודית.

שר משה

בן אידה וזאב

ירושלים

ביום 22 באוקטובר 1973, באותו יום בו הוכרז על הפסקת-אש בגיזרה המצרית, היה סמל שר משה באיזור גשר-הצליחה של צה"ל בתעלת-סואץ. הוא עשה שם בתפקיד חובש-מחלקתי, בפלוגה מסייעת של אחד מגדודי הצנחנים, שהתמקם באיזור זה.

בשעות-הבוקר פגש משה את אחד מחבריו, והיתה זו פגישה מלאת שמחה של שני חיילים שעברו את המלחמה ויצאו ממנה בשלום... באותו יום, בשעות-הערב, הגיעו לאיזור עתונאים ישראלים וזרים, והחיילים מיהרו לשגר באמצעות פריסות-שלום למשפחותיהם. משה שר, העביר אף-הוא באמצעותם פריסת-שלום אחרונה להוריו ולרעייתו בירושלים. לאחר שהעתונאים התרחקו מהאיזור, הונחת על המקום מטח-אש ארוך של ירי-קטיושות. כך נהרג משה שר וחבריו שהיו לידו.

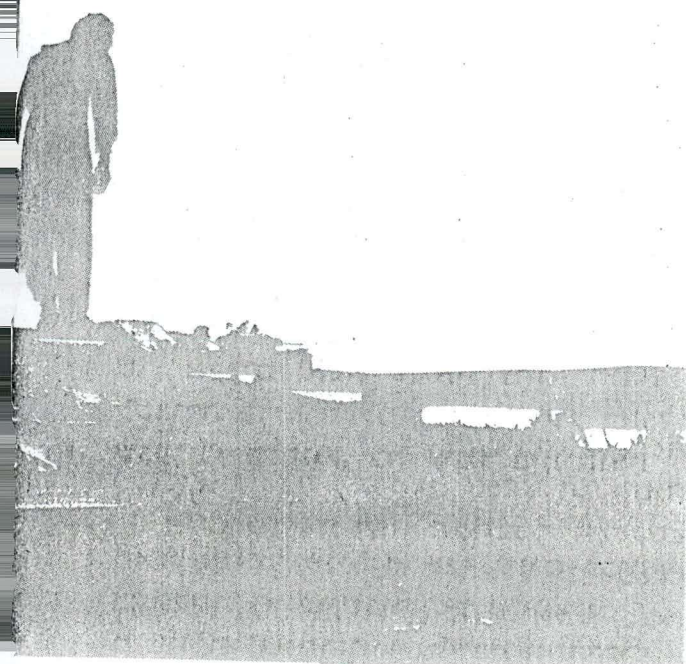
משה שר נולד ב-21.11.46 בגרמניה, להוריו אידה וזאב — שניהם ניצולי-השואה. ארבע שנות-ילדותו הראשונות,

עברו על משה בחברת ילדים ממשפחות של יהודים עקורים, שהגורל האכזרי טילטל אותם אחרי המלחמה דווקא לגרמניה. משפחת שר עלתה לישראל והתישבה בגבעתיים, כאן למד משה בבית-הספר העממי, סיים את בית-הספר התיכון ע"ש קלעי, וקנה לו שם טוב כתלמיד מצטיין, רציני ואוהב-ספר.

כר מתאים לפעילות חברתית, מצא משה בתנועת הצופים, בסניף רמת-גן. יחד עם הגרעין שלו בצופים, הוא התגייס בשנת 1964 לנח"ל. משה לא היה איש צבא באופיו, אף-על-פי-כן הקפיד למלא כל

משימה צבאית שהוטלה עליו. את תקופת ההכשרה הקדם-צבאית עשה בקיבוץ אילת-השחר — שם התבלט כאחד מהוגי הדעות של הגרעין. הוא גילה יחס רציני ביותר לחיים ולשירות במשק-הקיבוצי ומתח ביקורת על גישתם השטחית לעבודה של אחדים מחברי-הגרעין, ועל היעדר יחס רציני מצידם לכללי הסדר והמשמעת.

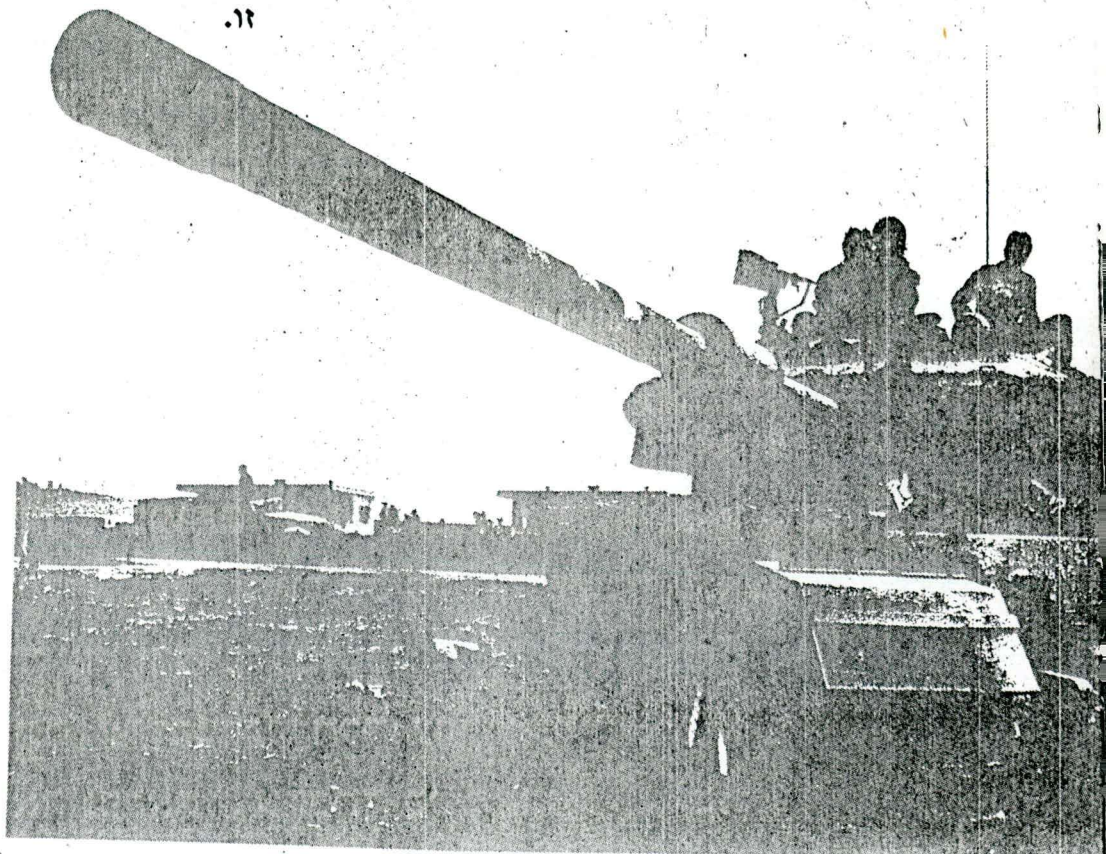
במסגרת שירותו בנח"ל עבר משה שר

לפקולטה למשפטים, וגם בלימודים אלה הצליח אף שלא הקדיש להם זמן רב. משה נהנה מכל מה שעשה ואהב לשוטט ולסייר ברחבי-הארץ. פעם אף הצטרף להפלגה של אנית-נוסעים, בתפקיד קצין-תרבות, כאחראי לפעולות תרבות ובידור של הנוסעים באניה. תקופה מסויימת עבד במשרד ראש-הממשלה, בארגון חגיגות יום-העצמאות, וכן עבד במשרד לפירסום בירושלים ובתל-אביב, ונהנה מעבודתו זו.

קורס לחובשים קרביים והשלים את תקופת האימון המתקדם. הוא הועבר אחר כך להמשך שירותו בקיבוץ שדה-בוקר וגם שם ניכר בתקיפות שבה עמד על דעותיו ועקרונותיו.

במלחמת ששת-הימים היה משה שר עם יחידתו באילת, כאשר יתר היחידות בחטיבת-הצנחנים אליה השתייך לחמו בירושלים. משה, עם כמה מחבריו, שקלו

בשנת 1973 הצטרף לעובדי הסוכנות היהודית והועסק במחלקת העליה, כעוזר למנהל עניני חבר-הנאמנים של הסוכנות. כאן פגש את ליאורה לבית דינור, וכחודש לפני שפרצה מלחמת יום-הכיפורים בא עימה בברית הנשואין.

סמל משה שר גוייס למלחמה ביום ראשון בשבוע ה-7.10.73. תחילה שהה בבסיס במרכז-הארץ, לאחר מכן הועבר לרפידים ומשם דרומה לעבר תעלת-סואץ. הוא לא זכה לחזור משם...

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים ויחרט שמו על לוח-הזיכרון של לוחמי-ישראל, שמסרו נפשם על קדושת הארץ ושלמותה.

אז את האפשרות לנטוש את אילת ולהצטרף אל הכוחות הנלחמים בבירה, אלא שהמלחמה הסתיימה מהר ומנעה מהם את הדבר הזה.

משה שר היה תלמיד באוניברסיטה העברית, בחוג משולב של היסטוריה יהודית ומקרא. כאשר סיים את הלימודים בחוג זה והוכתר בתואר ב.א. פנה